

Aralığın Cilvesi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Aralık 2016

Neşe rağbet ettiğimizdense neşe imtihan olduğum/uz...

Biraz biz gibi biraz serkeş ve çok da buruk bir tat geride kalan. Kan gibi oysaki kar'a teslim olmuşluğumuzla beyaza bürünmüş Aralık'ın cilvesi adeta gerek göğün rengi gerekse görmemişliğimizin tınısı artık neyin ne ile eşleştiğinin de bir önemi yok ve bireysel mutsuzluklar da sınırsızlığı ölümün ve acının çok çok gerisinde kaldı.

Zafiyetleri insan ırkının nasıl da defolu bir tutanak: Bir meleğin kanadına konmuş kan yüklü bir ölü, gam yüklü geride kalan kim ise aslında kalanların da gitmeyeceği ne malum?

Kayda geçen ne çok ölüm ne çok mağlubiyet ne çok sıradansızlık ve depreşen bir milat: hani olur da başlangıç addedilen ve geçen süre zarfında, dönüp de baktığımız senenin mizacında yapılan son rötuşlar ki kimin tarafında ise kader ama bir şekilde razı geldiğimiz ve ne yazık ki bizlerin de gafı sözüm ona yaş döküyoruz gidenlerin ardından ve an geliyor... bingo! Süren doldu.

Tüm cümleler edilgen... İfratı kaçmış ve böbürlendikçe yükleniyor zamana ve insana ve nasıl da arsızca.

Hadi, hadi diyorum: Tut ucundan ve koyuver en güçlü çılgınlığını.

Sahi, diyorum akabinde:

"Vakitlice yaptığım en ufak gürültü bile zannımca en büyük suçum ve hele ki sessizliğimle bile kafa bulan bunca insan var iken yakınımda uzağımda..."

Gerisini getirmek istemiyorum: Ne bir cümlenin ne de takoz vazifesi gören inme inmiş duygularımın ki sandığımda da haylice yüklüyüm sanırsınız ki yedi aylık doğmuşum hatta geçenlerde yineledim sorumu anneme:

"Çok mu acele ettim dünyaya gelmek için?"

Gülüyor kadıncağzı:

"Ne acelesi kızım neredeyse baban elliye merdiven dayamıştı."

Çocuktan al haberi, demek isterdim lakin haricimde tek çocuk yok etrafımda belki de ket

vurulmuşluğumun müsebbibi şu doğurgan kalem yoksa o da zekâ özürlü mü doğdu da bunca boş konuşmuşluğum fazlasıyla rahatsız edebilmekte bu anlamda elimi çabuk tutuyorum alabildiğine ve fazlasıyla da ehemmiyet veriyorum kurmayı düşünmezden önce cümleler çoktan hücum etmişken beynime.

Tokalaştığım imlerle tüm derdim, desem de inanmayı benim asıl derdim yarını an'a devretmek; an'ı da düne ve derken o hafif meşrep tınısı yoksun kılındığım ne ise.

Şimdi şuradan çıksa bir akli evvel tümce yine sorumlu tutulacağım belki de benim akılsızlığım gün evrildikçe kalem yetiştikçe imdadıma gecenin de tam körü ses oluyorum sözüm ona pay edeceğim de; devlet meselesi kıvamında anında yasalar girecek yürürlüğe ve rüştünü ispatlayan mutluluk nidalarımla evrene muteber bir dilekçe sunacağım. Sahi yazının başlığı insanlığa mektup adında bir girizgâhla yine mal edecektim tanıdık tanımadık kim ise lakin söz ağızdan çıktı bir kere ve demem o ki: Tarih gerçekten de tekerrürden ibaret.

Varlıksız varlığımın fakındayım ki neye mal ettiğim değil de nelere sebep olduğu yaşama gerekçemin bu yüzden çok da tantana yapmıyorum ve sadece zamanı israf ediyorum sözüm ona öldürdüğüm vakitlerin acısını çıkarıyorum kıpraşan iç sesimin iniltileri iken birer mutluluk göstergesi kıvamında ses olurken söz olurken hayli de geçkin bir imge kozasında çöreklenen zamansız ölümleri de bağına basan.

Evveliyatımız ne de olsa varlığımızın uzantısında yine tarihe mal ettiğimiz şanlı bir geçmiş ve efkârlandıkça düne uzanan mayamızla yeni baştan doğmaya ahdeden ama ölümü de ertelemek mümkün değilken.

Bu yüzden değişime odaklı bir zihniyet aslen yüreğin küpeştesinde tutuklu ve demir aldıkça yeni miladına rotanın ve demlendikçe şarap misali hanidir unuttuğumuz ve unutmayı beceremeyen üç beş insan izleği yine dün odaklı yine yarında ümit bağlayan ve asla da varlığını yoksun kılmaktan haz etmeyen bir çoğunluk.

Sanırsınız ki dünyayı kurtaracağız belki de mesken edindiğimiz illet zafiyetlerimiz var da yok sayıyoruz geçkin ve geçersiz mizaçlarımızı/zı.

Sondan bir evvel ve göreceli bir sağanak iken kimine göre aşkın rahmeti ve derdimiz derya; bir bukle de olsa huzura meyletmış devingen tahakkümlerle dengeyi korumaya çalıştığımız.

Körelidikçe imtina ettiğimiz duyumlar.

Duyumsadıkça varlığımızın çeperinde eriyen buzullar.

Sanırım insanlık adına tek bir rötuşu Tanrı'nın yine, meziyeti biz fanilerin hem de görmezliğimiz kadar da koşullanmışsak daimi zulümlere ve korkak mizaçlarımız ile sanıyoruz ki sonsuzluğu kucaklamaktayız yaptığımız her yanlışı da tarihe mal ederek.

Sahi çok mu geç artık sahip çıkılmışlıktan öte sahibi olduğumuzu farz ettiğimiz hayatın hangi kıyısı ise ölü çocukların mütemadiyen kâbuslarımızdan çıkması adına en ufak teşebbüste bulunmazken?